

WEROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

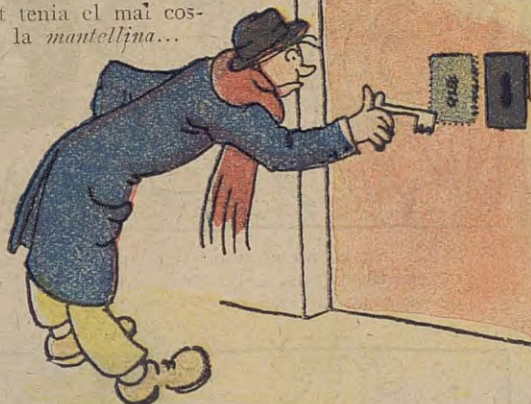
Les ulleres anti-alcohòliques

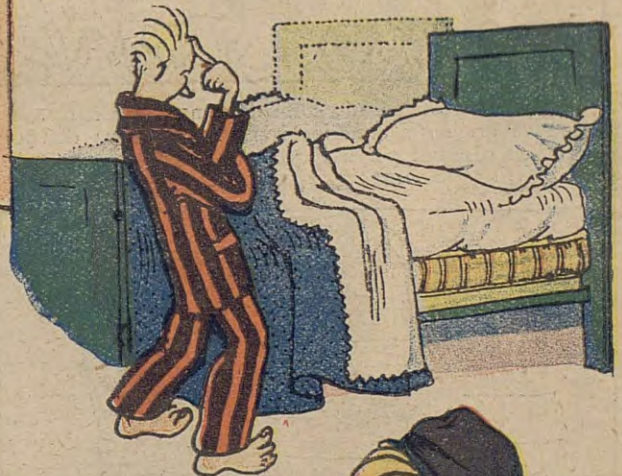
En Rafelet tenia el mal costum d'agafar la mantellina...

I, està clar, hi veia doble. Si un amic li allargava la mà, ell en veia dues i no sabia quina havia d'estrenyer...

Ni a quin pany havia de posar la clau...

Ni a quin llit s'havia de ficar.

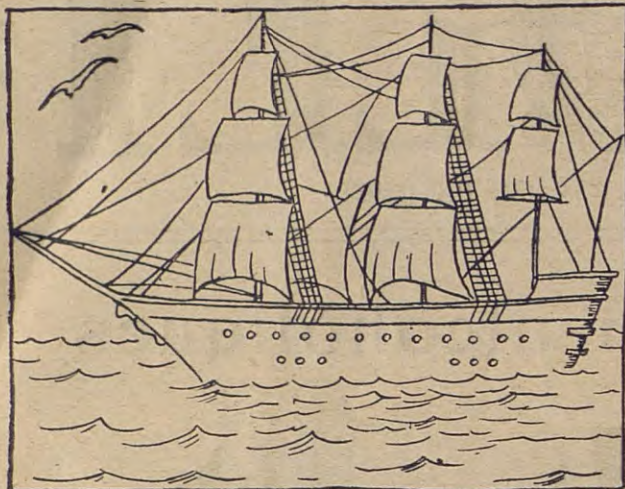
Va pintar de negre la meitat de cada vidre, i quan «veia les coses dobles», se les posava, i—com que només podia mirar la meitat—ho veia tot senzill.

Abel

Decidit a acabar-ho, es va comprar unes ulleres.

Els negres d'en Buscarons

En Maurici Buscarons va embarcar en la fragata «Leonora» amb destí a Amèrica. Anava a buscar negres.

El viatge no fou massa deliciós, que diguéssim, i en Maurici Buscarons es marejà de valent. Sort que tenia l'esperança de tornar amb una bona provisió de negres i fer-se la barba d'or.

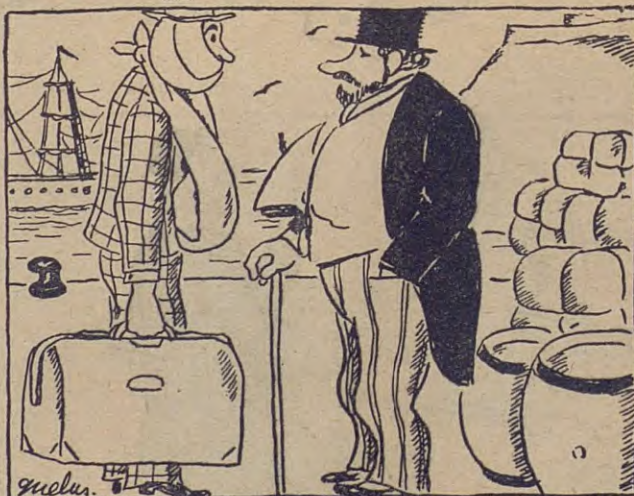
Després de sortejar una colla de temporals desfet, la fragata va arribar a Amèrica i en Buscarons va desembarcar ben disposat per a l'arreplega de negres.

Els negres no eren de tan bon agafar com havia cregut en Buscarons, i li varen donar una llisada que de poc va anar que no pogués contar-ho.

No cal dir que va embarcar tot seguit cap a Barcelona disposat a no tornar mai més a Amèrica.

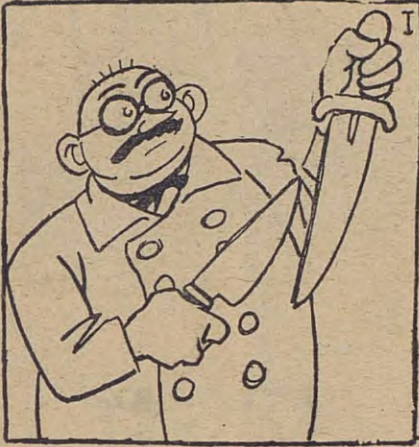

En arribar a Barcelona va trobar un amic que li va dir: —¿I doncs? ¿On són els negres que havies de portar? —He tingut un desengany—va respondre en Buscarons—. En lloc de portar negres, he vingut amb una colla de blaus.

Teràpia moderna

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I
Don Pau és un cirurgià molt destre en l'art de tallar.

II
Sa especialitat, però, és de sang la transfusió.

Fóra feliç d'allò més si en pau la sogra el deixés.

IV
Per tornar-la més amable té una idea formidable.

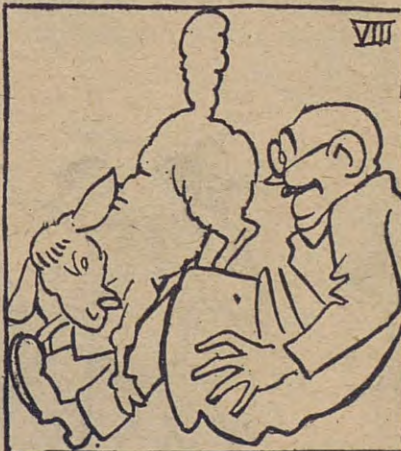
V
Li farà la transfusió de sang d'un mansoi moltó.

VI
Amb l'aparell funcionant la sang els va canviant.

VII
La sogra (cas admirable) es torna pacient i afable.

VIII
Però, senyors, el moltó té un atac d'indignació.

IX
I ara vesteix com un brau a la sogra i a don Pau.

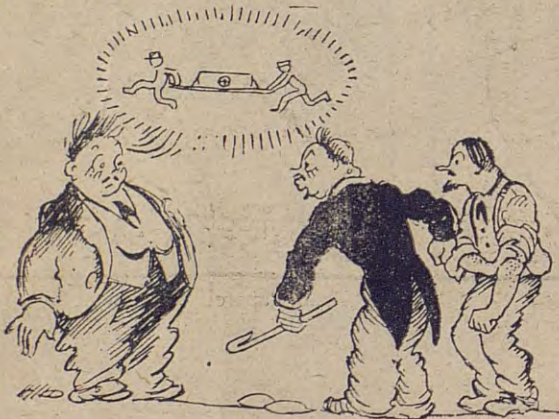
Quina sort!

—Un gat negre! Això porta sort, començo el dia bé.

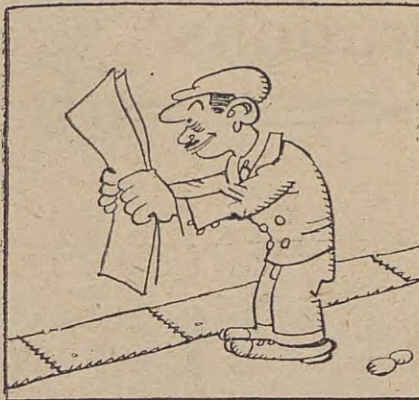
—¿Amb quin dret pega al meu gos? Plaf! Tingui això, perquè un altre dia no hi torni!

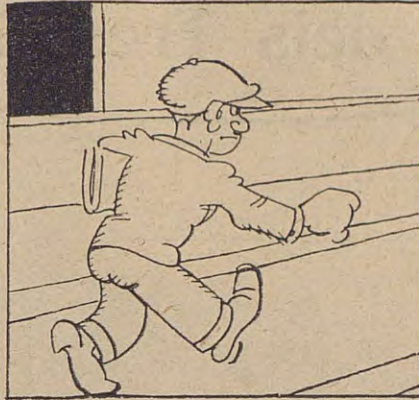
— Senyor policia, em volia matar el gos.
— A mi m'ha firat el bastó al cap.
— A mi em volia robar el gat.

LOLLAM

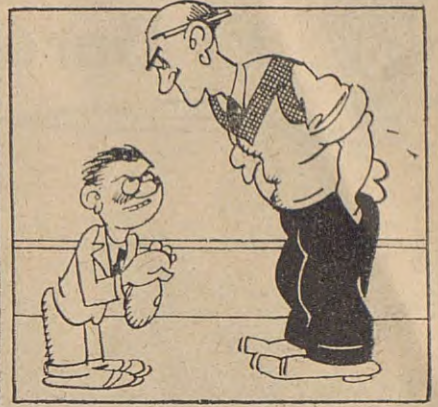
Desengany

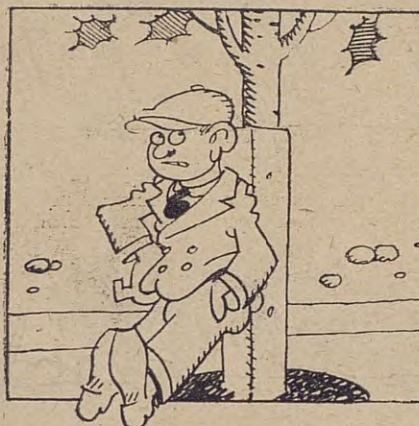
«Bon mosso en despatx fa falta.»

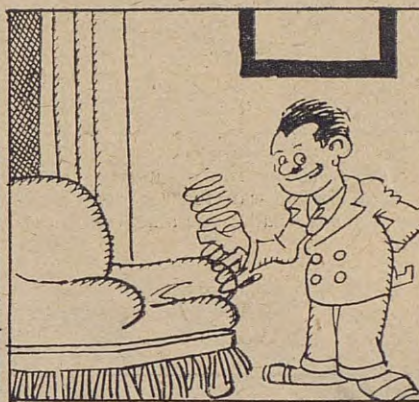
—Vejam si em voldran llogar.

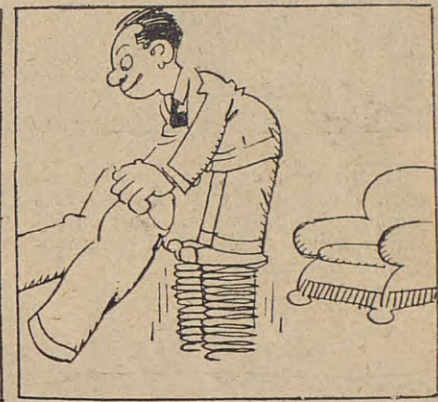
—«Bon mosso» és persona alta!

—¿Per què baix he de restar?

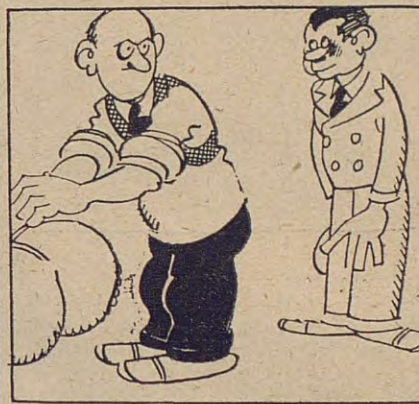
Les molles d'aquest silló

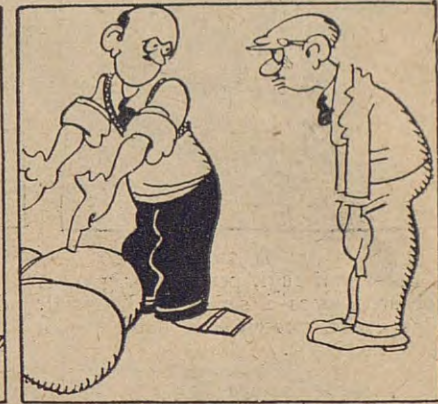
salvaran la situació.

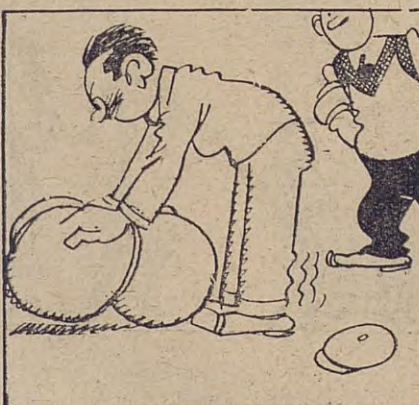
Veient venir aquell gegant,

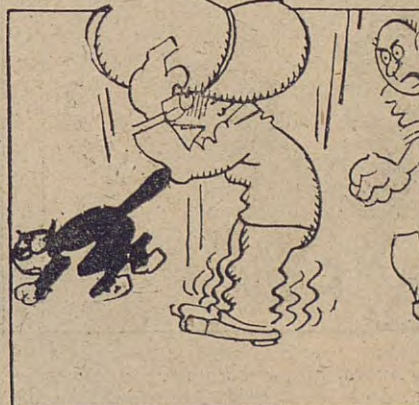
l'han llogat més que de pressa

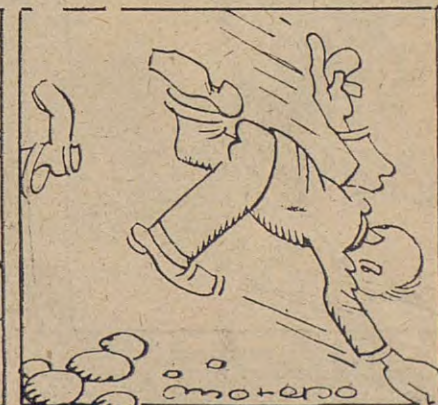
i li fan dú un fardo gran

que és tant i tant el que pesa

que les molles han cedit

i el despatxen de seguit.

El Baró dels Tres Dragons

I Els cristians, en guerra contra els moros, atacaren el Castell dels Tres Dragons, però, segons ens conta en Pitarra, en aquell castell no hi havia moros, sinó dimonis.

II Tres dragons flamejants van sortir a la muralla i van fer fugir els guerrers i les mainades que atacaven el castell.

III Com que les armes no hi podien res, van fer processons i exorcismes per fer fugir el mal esperit.

IV El dimoni fugí, però els dragons es quedaren amos i senyors del castell. Fins que es presentà un noble disposat a matar-los.

V Davant les mirades temeroses de tot l'exèrcit cristià, s'armà de punta en blanc, però en lloc de cota de malla es posà un vestit ple de mirallets.

VI Amb aquest veritable trajo «de lluces» es dirigí contra les bestiasses sense temor. Els dragons cuitaren

a atacar-lo, però en veure's en els mirallets van creure que allà hi havia molts altres dragons que anaven contra d'ells.

VIII Acovardits, recularen sense defensarse, i el brau cavaller els enfilà amb la llança un darrera l'altre.

IX En premi a fet tan alt, el rei nomenà el noble aquell, marquès dels Mirallets, Baró dels Tres Dragons i senyor feudal del castell reconquerit.

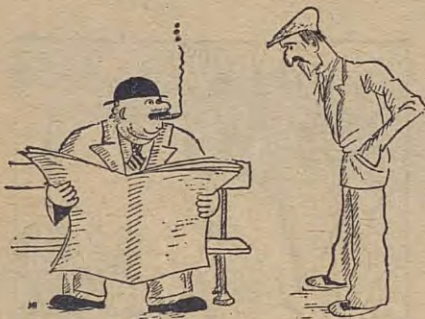
L'olor salvadora

MÍSTER Pàffies, el conegut multimilionari, havia fet posar als diaris de Nova York un anunci demanant una persona de tota confiança per al càrrec de secretari particular. Naturalment, caigué sobre el seu despatx una veritable pluja de sollicituds d'entre les quals en trià les vint o trenta que li semblaren més acceptables i ordenà a les seves mecanògrafes que convoquessin per carta particular tots aquells sollicitants, donant-los hora exacta a cada u, de manera que anessin arribant al seu despatx un darrera l'altre durant tot un matí, per tal de poder parlar detingudament amb tots ells i fer les proves que Míster Pàffies creia del cas per descobrir les qualitats amagades de cadascú.

En Viuviu, era un dels molts que havien escrit oferint els seus serveis a Míster Pàffies i fou un dels pocs que rebé la resposta del multimilionari.

Estava citat per les onze del matí.

DE COL.LABORACIO

—¿Que em faríeu la mercè d'un llumí...?

—Per...?

—Per encendre el cigarret... que em donaríeu.

A tres quarts en punt entrà a l'ascensor del gratacels de Míster Pàffies. A l'ascensor directe, perquè Míster Pàffies, com tot multimilionari que es respecti, vivia al vuitantè pis, en una torreta amb jardí edificada al capdamunt de l'enlairat edifici.

El groom de l'ascensor, xicot viu i entremaliat, donant-li una ullada maliciosa, li digué:

—Vostè fa quinze.

—¿Quinze què?

—Quinze que han vingut per la col·locació de secretari. Fins ara no ha llogat ningú. Tots se'n tornen amb cara de prunes agres. Ara mateix acaba d'entrar el de tres quarts d'onze. Vostè deu ésser el de les onze, oi? Doncs s'haurà d'esperar.

No cal dir que aquestes notícies desillusionaren bastant a en Viuviu, però, vaja, si era veritat que Míster Pàffies no havia llogat ningú, encara hi havia esperança... Amb aquests pensaments entrà a l'antesala del multimilionari i s'assegué a esperar.

Una remor de veus que sortia del despatx de Míster Pàffies li féu dreçar l'orella. El multimilionari estava par-

lant amb el pretendent citat per tres quarts d'onze.

—Vostè sembla convenir-me, però les apariències enganyen moltes vegades— deia Míster Pàffies—. Jo tinc un medi infalible per saber el què val un home. ¿Veu el meu gos, que jeu vora el radiador? Ell és el que sap distingir entre la gent. Provi de fer-s'hi amic; si ho logra, la col·locació és seva.

En Viuviu, en sentir això, cuità a dirigir-se altra vegada a l'ascensor i ordenà al xicot que el dugués a baix. Al cap d'una estona tornà a pujar, i com que ja eren les onze en punt, entrà al despatx de Míster Pàffies.

—Vostè és el senyor Viuviu, citat per a les onze—féu aquest—. Molt bé, bona puntualitat; però la puntualitat no és prou. A mi em cal un home de tota confiança, i per distingir si les persones són de confiança o no, no hi ha com el meu gos. Allà jeu, vora el radiador. Si logra fer-s'hi amic, la col·locació és seva.

En Viuviu mirà el gos, que era un enorme danès d'aquells que mai no estan per jocs. El cridà, però la bestiasa ni se'l mirà. Llavors en Viuviu se li acostà i amb la mà li tocà el morro. El gos grunyí, ensumà la mà i... es posà a llepar-la amb aire de contentament. En Viuviu exclamà:

—M'agraden molt els gossos iestic segur que aquesta bèstia m'ho coneix.

I tot dient: Petit, petit, pobret! i altres paraletes grates als gossos, s'acostà encara més al mastí, el qual es posà a llepar-li la cara amb gran afició.

Míster Pàffies estava encisat.

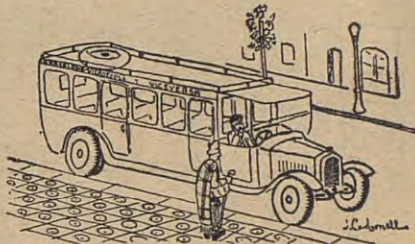
—La col·locació és seva. L'home que sap fer-se benvoler del meu gos tan de pressa, és digne de tota confiança.

I així fou com en Viuviu obtingué el cobejat càrrec de secretari particular d'aquell home tan ric.

Mentrestant el noi de l'ascensor parlava amb el porter, fent-se un tip de riure tots dos.

—Quin ximple aquest que ha pujat darrer! A penes ha estat dalt, ha volgut tornar al carrer, ha sortit corrents i ve altra vegada duent un tallet de llonganissa que ha anat a comprar... i mai diríeu quina n'ha fet quan ha estat dintre l'ascensor! Doncs s'ha posat a fregar-se cara i mans amb la llonganissa com si fos una pastilla de sabó. Ja us dic jo que hi ha gent ben ben-neita al món!

DE COL.LABORACIO

—Escolti, senyor xofer: ¿Faria el favor de dir-me quan val fins a Vice-versa?

BON GENERE!

A un basar de sastreria tenien fora exposats pantalons i impermeables quan es posà a ploviscar. Un dependent digué a l'amo: —¿Vol que cuiti a retirar els pantalons d'aquí a fora? —No, deixa'ls—li contestà— que si es mullen i s'arronsen podem vendre'ls per a infants. Però entra els impermeables, que aviat foren xopats!

P. E. P.

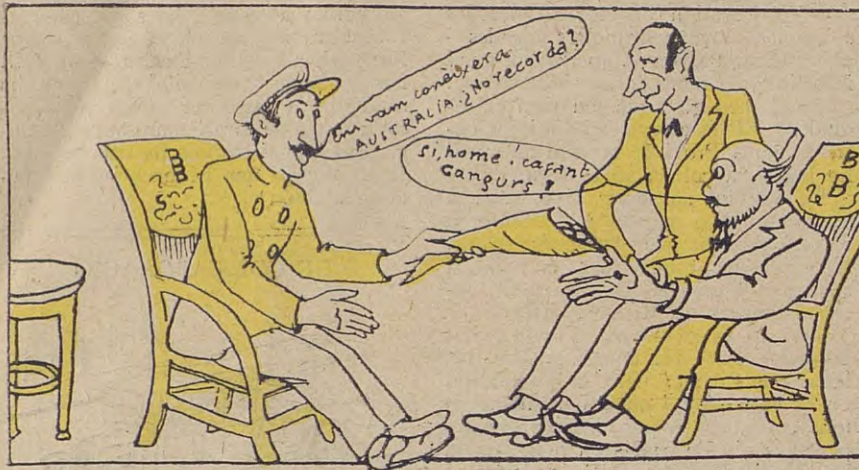
—Si voleu que us curi jo mateixa, sóc cirurgiana.

—Si sap tant d'adobar comes com de guiar, m'estimo més anar a l'hospital.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

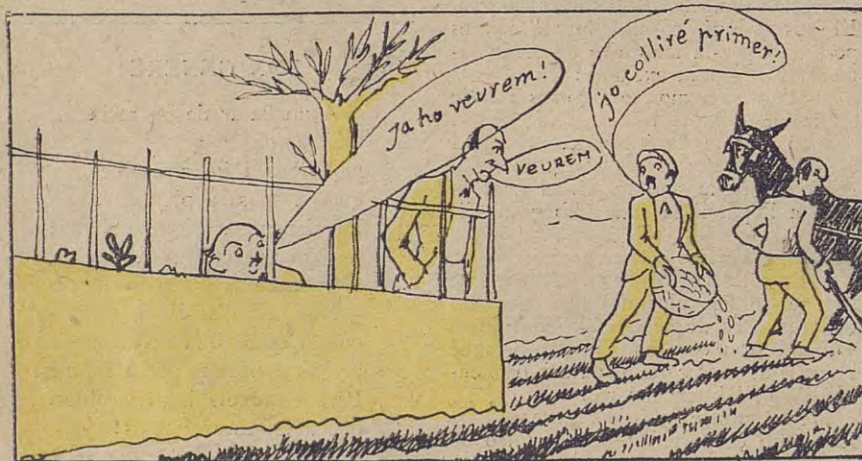
Avantatges colossals
de les plantes tropicals.

Un patró els ha visitat
que els coneix de temps passat.

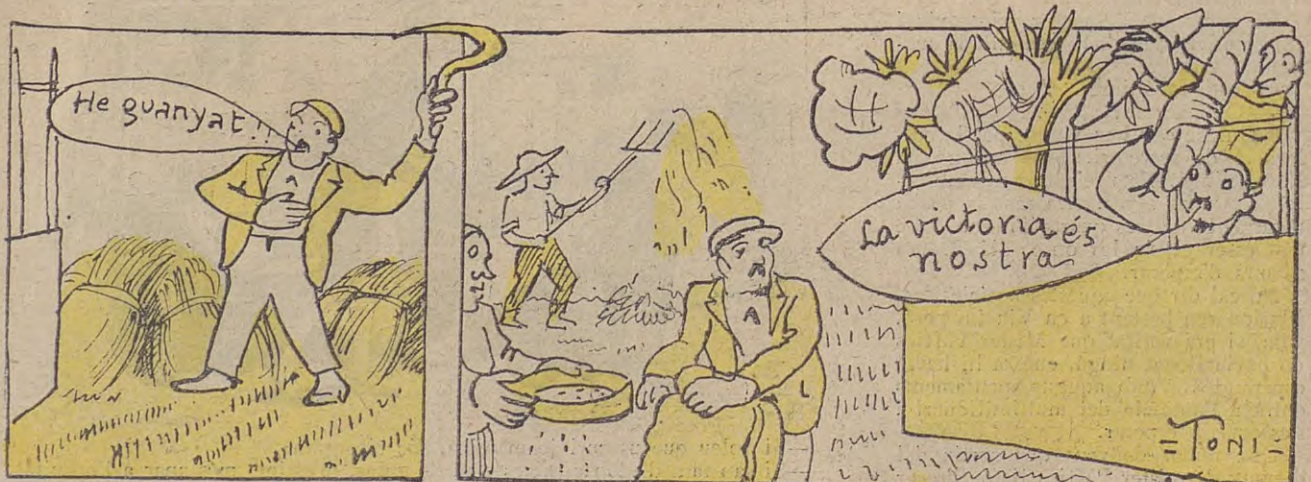
Una llavor van plantar
del famós arbre del pa.

Amb les pluges d'aquest maig
creix alt i gros com un faig.

Quan el blat just treu espiga,
veu florir l'arbre en Baliga.

Mentre els veïns van segant,
l'arbre, el fruit va madurant.

Els veïns ja tenen blat
collit, batut i ensaïat.

Però a ells l'arbre els ha fet
pans, coques i algun llonguet.